

ACC. N:R M. 16563:1-2.

Landskap: Helmland Upptecknare: Thore Brogårdh, Helmland
Härad: Helö Berättare: Verner Kjellberg, Heishult
Socken: Heishult Berättarens yrke: konstmålare
Uppteckningsår: 1964 Född år i

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Klocka botade sjukas. s. 1-2.

Skriv endast på denna sida.

ACC. N:R M. 16563:1

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

"När jag gick i skolan, skulle de 'måla' mig en gång. Jag hade efter vad de trodde den så kallade 'målesjukan', och om man inte kom i tid för att få bot för den, så kunde det bli lguisot. Jag minns, att vi gick till Pälisa-Cella i Högaholma här i His-hult, som var skicklig på sådant.

- Ja, sa gumman, det var på ~~den~~ tiden att ni kom och målade glytten.

Jag minns, att det var rätt så omständigt med den där målningen eller mätningen. Hon hade ett snöre, och med det målte hon på så många femtan vis, och för varje gång hon hade mätt, så slog hon en knut på snöret. Hon mätte omkring mig, mätte mina ben och så armarna förstås, där det skulle gå jämnt ut med fingrarna om det var bra, men på mig tröt det redan vid knogarna.

- Det var som jag trodde, sa gumman, det var på tiden att ni kom med glytten. Men var inte oroliga, vi ska snart avhjälpa det där.

Som botemedel gav hon mig en vetekringla, men vad hon hade i den vet jag då rakt inte. Hon lindade om mitt ben, jag tror det var det högra, och där innanför fick så kringlan sitta i tre dygn.

Jag minns även, när en gubbe, som vi kallade Isak i Snapparp var hemma och koppade far. Han hade en liten apparat, som var försedd med ett flertal knivar. På denna tryckte han, och då skall det till och hackade fullt med hål. Sen hade han liksom ett litet ölglas, i vilket han stoppade ner en brinnande pappers tuss. Därefter satte han snabbt glaset över hålen, och där sög det sig fast med hjälp av den varma luften. Jag minns, att skinet drogs upp, och att glaset snart fylldes med blod.

Vi hade även en gumma här i Högaholma, som hette Beata Karlsson. Hon kunde, som man sa, lyfta hjässan på folk, och det gjorde hon flera gånger på min mor. Det hjälpte mot huvudvärk, och det kunde faktiskt gå halvår emellan varje gång. Det är väl en 40 år sen nu, men på den tiden var det många, som gick till Beata för att få hjässan lyft. Jag minns, hur hon virade håret om sin

ACC. NR M. 16563:2.

2
FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

finger, så att hon kom ända ner till hårbotten. På så sätt hade hon det spänt mot hjässan. Så knyckte hon till ett tag, och jag hörde många gånger, när jag satt intill, hur det riktigt smäll.

Att det gjorde ont är då säkert, för Beata tog i allt vad hon orkade, men det hjälpte mot huvudvärken, som sedan helt försvann på ett halvår eller så.

Sen känner jag till en annan sak, som t.o.m. har nyttjats ända in i vår egen tid. En bekant till mig fick nämligen bältrosen, och då blev han ordinerad att gå till en kvinna, som själv hade haft denna sjukdom. Av henne skulle han få några droppar blod på en sockerbit. Hur otroligt det än låter, så försvann sjukdomen, och han har då inte haft bältrosen sedan dess heller. Men efter vad jag hört, så skulle det alltid vara så, att sökte en man, så skulle blodet vara från en kvinna eller tvärtom."